

Monata revuo de la grupo B r u g g eSekcio de Flandra
Ligo Esperantista

 Prezidanto: Drs F. ROOSE, J. & M. Sabbestraat, 12, Brugge.
 Sekretariejo: ROOSE-DE KERSGIETER, J. & M. Sabbestraat, 12, Brugge.
 Propagando: MAERTENS Gr., Nieuwstraat, 54, Assebroek.
 Poŝtkonto: 291429, Maertens Gr., Assebroek.

HISTORIA NOTO.

Cezaro finigis la duan civitanmiliton en Romo, venkante Pompejon. Poste li sola regis en Romo. Estis diktatoro. Tamen bonega regado. Tion ne volis kompreni kelkaj principaj respublikanaj senatanoj. Pro respublika principo ili metis finon al tiu bonega regado kaj puŝis Romon denove en haoso de malordo kaj civitanmilito. Ĉar vere estis nur Cezaro kiu kapablis teni ordon en Romo. La mortigon de Cezaro efektivigis aro de konspirantaj senatanoj i.e. Brutus, la adoptita filo de Cezaro. Tio okazigis egan kolerecon ĉe la popolo kiu amis Cezaron. Pli malfrue venĝantoj mortigos la konspirantajn mortigintojn de Cezaro i.e. Ciceron la famegan paroladiston kiu vere tre malsaĝe agis je Cezaro, kvankam Cezaro bonege pritraktis lin. La tie-ĉi tradukita parolado estas ne historia sed Shakespeare imagis kiel Brutus devis defendi sin. Tiu ĉi parolado estas mallonga sed estas granda ĉefverko. Brutus devas, vole nevole jesi la tre grandajn talentojn kiujn havis Cezaro. Estus malpsikologie nei ilin. Kaj samtempe li devas konvinki ke malgrau tiuj talentoj Cezaro devis malaperi. Malfacilega tasko. Li tamen sukcesas. Ĉiu frazo estas pugnobatego. Post ĉiu frazo li haltas iom por lasi la efikon plenumigi. Kaj tiam nova pugnobatego. Post tio, la idolo estas ruinigita.

Drs. F. Roose.

Romanoj! Samcivitanoj! Geamikoj!

Aŭskultu min dum pledado de mia afero, kaj estu silentaj por ke vi povu aŭskulti; kedu min pro mia honoro kaj havu estimon por mia honoro por ke vi povu kredi; juĝu min laŭ via saĝo kaj veku via saĝo por ke vi des pli bone povu juĝi.

Ĉu estas iu en tiu-ĉi kunveno, iu kiu estis intima amiko de Cezaro, al tiu mi diras ke la amo de Brutus por Cezaro ne estis pli malgranda ol lia. Kaj se tiu amiko demandas kial Brutus ribelis kontraŭ Cezaro, tiam estas mia respondo "ne ĉar mi malpli amis Cezaron, sed ĉar mi pli amis Romon." Ĉu vi ŝatus pli ke Cezaro ankoraŭ estu en vivo kaj vi ĉiuj kiel sklavoj mortu, ol ke Cezaro estas morta kaj vi ĉiuj kiel liberaj viroj vivas. Ĉar Cezaro amis min, mi ploras pro li, ĉar li estis feliĉa, mi ĝojas pri ĝi, ĉar li estis brava, mi honoras lin, ĉar li estis ambicia, mi venkobetis lin. Tiel mi havas larmojn pro lia amo, ĝojon pro lia feliĉo, honoron pro lia brava kaj morton pro lia ambicio.

Kiu tie-ĉi estas tiel malnobla ke li volas esti sklavo? Ĉu estas iu tie-ĉi, li parolu, ĉar lin mi ofendis. Kiu tie-ĉi estas tiel brutata ke li ne volas esti Romano? Ĉu estas iu tie-ĉi, li parolu, ĉar lin mi ofendis. Kiu tie-ĉi estas tiel senhonora, ke li ne volas ami sian landon? Ĉu estas iu tie-ĉi, li parolu, ĉar lin mi ofendis. Mi atendas respondon.

Trad. Etienne De Baets.

Tiu kiu kapablas diri kiom li amas, tiu ne havas grandan amon

(Petrarca.)

En pastempo oni legas librojn pri la milito kaj en milittempo pri poezio.

La plej belan poezion oni trovas ĉe la infano. ofte oni aŭdas ke poetoj estas grandaj infanoj kaj infanoj estas poetoj.

Observu tre precize la infanon kaj vi trovas en ĝi la tutan ravecon kiu bedaŭrinde grandparte malaperas proporcie al la maljuneco.

La infano ne ĉiam estas pura, ĉar freŝan rigiditan antaŭtukon ĝi faras rapide maŭza ĉifoneto. Oni ja pretendas "l'Enfant est un petit paquet de linge sale".

Sed kie regas amo je la vera beleco en io, tie ĉiu supraĵo estas esceptita. Kiel bela estas la diro de iu seninfana virino el libro de Alja Rachmanova: "Kion mi ne donus por kelkaj malsekaj vindotukoj!"

Kiel ofte oni grave eraras kontraŭ la infano per forteli je ĝiajn rajtojn al ĝia plej bela tempo, ĝia vera infaneco. Ĉiu konas la libreton "Kleine Inez". La knabo Peter pasas ĉiun tagon sen amikoj en grandega ĉambro kun maljuna avo kaj malĝoja patrino. Kiam Peter ludante tro proksimiĝas lian avon, li estas forpuŝata per la genuo kaj lia patrino faras la saman per sia piedo ĉar ŝi havas nur intereson por siaj propraj penoj. Feliĉe li renkontas la idealan knabinon Inez ĉe kiu li trovas ĉion kion li mankas hejme!

Ofte, sed malprudente, io estas rifuzata al infano. Kiam knabo ŝatas ludi per pupo, oni forprenas ĝin, ĉar tiel dirite, ne estas ludo por knabo. Kial ne? Ĝi estas granda malsaĝo ĉar la infano post kelka tempo mem ĉesas tiun ludadon.

Infano havas plenan konfidon en la plenkreskuloj kiujn ĝi amas. Kiam ĝi faras naivajn demandojn la respondoj ne povas esti malveraj kaj ridante donataj ĉar tio estas rimarkata de la infano. Ne por nenio ekzistas la proverbo: "Estu milda por la bestoj kaj serioza kun infanoj."

La infano ofte serĉas malfacilaĵojn sed kaŭze de tio, plivastiĝas belege. Kiam ĝi por la unua fojo grimpas sur ŝtuparo, tio signifas multege por la malgrandulo. Kiel rekompenco de ĝia penado kaj timo, post kelka tempo ĝi staras en rekta pozo. Multaj kiuj vidas tiun agadon, levas la infanon por helpi kaj metas ĝin sur la dezirata loko kaj la rezultato.....la infano ploras. "Kiel obstina" diras la homoj. Sed ne, nur estas ĉar oni helpas ĝin kaj ĝi mem ne povas uzi siajn fortojn.

Neniam infano povas esti ofendita en ĉeesto de aliaj. Se en lernejo neinteligenta infano estas demandita kaj kiam la respondo ne sekvis kaj la infano estas nomita malsaĝulo de la instruisto, kiu estas tie ĉi la plej malsaĝulo? Certe la instruisto kiu ne komprenas tiun infankoron. Ofte okazas la sama ĉe pli maljunuloj. Estis juna profesoro de kiu la dono de lecionoj tute ne bone progresis. Multfojojn pli aĝa kolego helpis lin per bonaj konsiloj kaj kiel rekompenco li povis akcepti la vorton "sufoku". Post lia nerveco la juna profesoro atendis sin al malbona raporto ĉe la estraro sed nenio okazis. Tiam lin plenigis sentoj kiujn oni nomas ĉe plenkreskuloj: dankeco, grandanimeco kaj honto.

Infanoj ne vivas tiel bele en revmundo per ilia imago. Ili revas sin mem kiel heronde ĉio kaj la junatempo por ili estas nur ĝojo. Ili trovas sin gravecaj personoj kaj ili estas feliĉaj.

Oni ankoraŭ povas preparoli infanojn ĉar ili estas la ĉiam altirata poezio por tiuj kiuj komprenas ilin.

M. TH. Roose.

Se vi faras ion por iu alia pro kompato aŭ grandanimeco tiam vi neniam povas klarigi la motiven de via ago.

Eduki estas : senutiligi la edukanton (Emil Fidler)

Kaj jen denove la rubriko "Grandaj figuroj el nia E° movado".

MIJN VRIEND "SIHDI".

Als ik zoo oud zal zijn, dat ik geen stof meer zal hebben om illuzies op te bouwen en om mij te verdiepen in een gedroomd leven, schooner dan de werkelijkheid, zal ik eens een boek schrijven, vol herinneringen aan onze Esperantogroep, die mij zooveel mooie vriendschap heeft geschonken en ... dat daarin Sihdi Maraboet de plaats zal innemen die hij nu inneemt, in mijn hart, lijdt geen t'ijfel.

Herinneringen zijn als de ster die ik zoo juist zag toen ik mijn kat binnen liet; fonkelend als een karbonkel, karmijnrood, pruisisch groen... dan een zachten staalglans en een nevel...

Zoo herinner ik mij van mijn vriend Sihdi dat hij in zijn bubejaren eens probeerde per fiets van den zolder naar het gelijkvloers te rijden. Het ging prachtig... een nooit gekend rekord... hij was er veel eerder dan zijn fiets. En toen hij en zijn neef hun vakantie doorbrachten aan zee bij hun grootouders en na een lange wandeling zoo loom waren dat ze in een hooschelf kroepen, om enkel 's anderendaags 's avonds terug te komen. Zijn neef kreeg een veeg met de fruitpan en Sihdi riep om zijn grootmoeder te vermurwen: "mèré, 'k èn appewls meej..." maar jammer genoeg, het baatte niets, tot groote spijt van zijn oude broek.

Als ik nog dieper graaf in zulke herinneringen, wordt alles nevelig en niet meer betrouwbaar...

Ik kende Sihdi reeds lang van op school, maar vriend met hem werd ik eerst in de Esperantogroep. Het waren onze studentenjaren. En uit deze herinneringen komen er geluiden boven als glansen, geheimzinnig, hunkerend, en daarboven... sinister en sonoor, kattengeschrei. Romantische tijd... De stille silhouet van een ronde kop vóór de volle maan en daar dan boven opeens de proestende lach van Sihdi; de uitbarsting van de realistische ondergrond in het romantische idealisme van het moment. Gouden jeugddroomerijen... "Iets liefs, dat men verloor, en niet meer vond, als alles wat heel ver is en heel schoon..." (W.Kloos)

En dan het water en de haven... Het is zoo'n fijn gevoel, na een zwempartijtje, eens een pijp te stoppen met elkanders doos, en dan op den dijk te zitten zonder veel te vertellen... Heb je nog nooit gevoeld hoe zacht een avond zijn kan als de zon achter de popels schrijdt naar de zee... en dan dat water; dat eeuwig lokkende water; de beheksing die stijgt uit de koele diepte... dien drang... En dan zag ik dat Sihdi, mijn vriend, stil werd... alle water gaat naar de zee... Het is zoo fijn eens langs je neus weg, tegen de eerste te kunnen zeggen: "Zeg, stuur, wanneer denk je dat we weer eens land voor de boeg zullen krijgen?" En als de lui dan zat zijn van de zon, dan te kunnen loopen kankeren over een luizig windje dat misschien komen kan...

"Machen Sie ihr Lochfertig." Het was als een boek van Reuter, dat graven in die zware kleiaarde... En ik denk wel dat mij altijd die silhouet van Sihdi zal bijblijven, zooals hij dien avond daar stond, vóór dien zacht-hellen hemel van het Westen, de zijde der zee... Een donker beeld, zonder andere details dan de scherpe omlijning tegen den avondhemel...

Zulke oogenblikken vergeet men niet. En hetgeen men dan voelt is een sterke groote vriendschap, zocals alleen mannen elkander kunnen toedragen. Het is stoer en sober, en daarom blijft het en kan niet vergaan. Het staat buiten de tijd.

Er komt altijd een tijd in het leven van twee menschen dat de eene de weg links opgaat, de andere rechts... Zoo gaan wij elk onze weg, Sihdi, naar de verwezenlijking van ons eigen ideaal, harder wellicht dan onzen droom. Maar op onze schouders wordt er nooit een last gelegd, zwaarder dan diegene die we torsen kunnen. We beschouwen het leven niet als een vijand maar als een strijder in eerlijken kamp. Wij jonge mannen willen nog gelooven in schoonheid en goedheid... boven ons hoofd blinkt nog altijd de zon van ons ideaal... onze b'janier.

Dies. sib. - abtpatr.

LA PLEJ STRANGA MALLIBEREJO EN LA MONDO.

La malliberejo de Queensland en Aŭstralio verŝajne estas la plej stranga en la mondo. Ĉu oni ja povas nomi ĝin "malliberejo". Ĉe la enirejo surpirzas tabuleto, kiu per la surskribaĵo konsilas al la loĝantoj de la domo: "Fermu la pordon, kompleze!"

Ne feraj stangoj en tiu malliberejo, ne gardistoj, ne gardohundoj, ne dikaj muroj. Jes, ankaŭ ne estas ĉeloj. Ĉiu loĝanto havas loĝo-ĉambro, kiu enhavas kunfaldeblan liton, tablon kaj seĝon. Tra granda fenestro enradias abunde lumo.

La loĝantaro de tiu institucio konsistas el ĉiuj specoj de punitoj: ŝtelistoj, kiuj ŝtelis kelkajn funtojn sterlingajn kaj viroj, kiuj malpurigis sian konsciencon pro mortigo.

Ĉiuj eboj por forkuro.

Momente loĝas ok krimuloj en la malliberejo. Se ili volas, ili facile povas eligi, sed neniu faras ĝin. Estis jam pli ol mil loĝantoj en novspeca pensiono kaj ĝis nun okazis nur ĉirkaŭe 6 forkuroj. Ke ne pli da malliberigitoj klopodas forkuri, kaŭzas la fakto, ke la homoj tre ŝatas la loĝadon kaj ke ili spertas efektive akiri okazon por pliboniĝi.

Antaŭ ol oni povas foriri al tiu malliberejo, oni devas ĵuri je sia honoro ke oni tie restos kaj ke oni kondutos bone.

La viro kiu eniris, ĉiamaniere estas alkuraĝita por forgesi ke li estas malliberulo.

Li ne portas malliberulvestaĵojn, kaj li alparolas la pordistojn per ilia antaŭnomo. Ne gardisto akiras oficon en tiu "malliberejo" se li ne donis pruvon de pritoleremo kaj sindono.

Ne kartludo.

Estas disciplino sed ĝia premo estas malpezigita tiom kiom eble. La malliberuloj frumatene levigas, matenmanĝas en la komuna manĝejo kaj kunportas la tagmezmanĝaĵon al la laboro. Tiu lasta ekzistas en farmbienokupo aŭ en forhakado de arboj kaj sukerkano. Je la kvina horo posttagmeze, ili revenas al la malliberejo kaj ne forgesas "fermi la pordon" malantaŭ si.

Post la manĝaĵo la viroj estas liberaj. Ili ludas bilardon aŭ ŝakpartion, ili aŭskultas la radioaparaton aŭ legas libron. La sola distro, kiu malpermesigas estas la kartludo. Ĝi kondukas eme ja al monludo kaj mono valoras diablo.

La Reedukado.

Ĉiu malliberulo ricevas pro sia laboro salajron de 4 pencoj sur sia konto en la loka banko. Semajne li ricevas iom da tabako. Liberigita, li ricevas kostumoa, faritan laŭmezuro, kaj oni eklaborigas lin. La estro, kiu dungas lin en sia servo scias kiun li havas. La eksmalliberulo do ne bezonas timi ke oni unu tagon "ekscias" lian estintecon.

Ŝajnas ke la sistemo estas fruktodona. Unue, ĝi kostas malpli ol la kutima malliberejo kaj "rekulpiĝo" malofte okazas inter la eksmalliberuloj, kiuj pasigis sian puntempon en tiu domo.

Tiusence, la malliberuloj pagas ampleksajn dividendojn.

rerakontis/ Etienne De Baets.

=====
LA MALKVINTIGAJ "DUKHOBOROJ".

Anglujoj kaj precipe Ameriko estas la landoj de la sektoj. Kiam ni parolas pri sektoj, ni tute ne pensas pri protestantoj, nek metodistoj, puritanoj, rebaptistoj, nek kiuj ajn. La homoj konsideras ilin ankoraŭ kiel seriozajn ekleziajn sektojn. Mem la Quek-istoj povas ankoraŭ esti alrigardataj kiel seriozaj homoj, kvankam nomoj kiel sekaj, malsekaj kaj batalantaj Quek-istoj indikas strangajn specojn inter tiu aro.

.../...

Sed estas iam konataj la nun-formortintaj skurĝantoj, kiuj trovis plezuron per skurĝi sin. La Mormonoj, kiuj vivis precipe en Usono kaj finfine la Dukhoboroj, plejparte loĝantaj en Kanado. Ili estas malkvietiga aro. Ili iras nudaj, ekbruligas lernejojn, eksplodigas pontojn, tri apartaĵoj, kiuj ilian vivon en la komuno ne ŝatigas.

-- ' : ' : ' : ' : ' --

El la malvarma Rusujo.

Oni scivolemas kie kaptas la "Dukhoborj", la pasion por iri nudaj Ĉar ili venas el Rusujo, kies temperaturo emigas tiajn emojn.

En 1899, post ke la sekto estis suferinta ĉiajn persekutadojn, la "Dukhoboroj" akiris pere de Grafo Tolstoj la permeson por forlasi Rusujon. Aro iris al Oypirus el la Mediteraneo kaj kelkaj miloj transmariĝis al Kanado, kies registraro cedis teritorionde 450.000 akroj. Poste la ŝtato reprenis 360.000 sed tamen la Dukhoborj iĝis riĉa societo ; oni taksas ilian komunan posedaĵon je 4 milionoj da funtoj.

Nun ili ankaŭ klopodis reveni al la Sovjet-unuiĝo, sed ĉar ili rifuzis militistan servon, oni ne ŝatis en Moskvo la revenon de tiuj vitro-frakasantoj; tiel la "Dukhoborj" tamen konkludis resti en Kanado kaj firmigi sian religian vivon sur renovigitaj fundamentoj . Kanado povis teni ilin.

Ĝenantaj enloĝantoj

Dum multaj jaroj la estroj estis ĝenitaj de la "Dukhoborj" kiuj aperis en la urbo nudaj kaj tiel kompreneble kaŭzis sensacion. Ili ankaŭ rifuzis pagi impostojn, ne volis fari militistan servon, ekbruligis la lernejojn kaj la pontojn. Tamen tiu popolo kredas ke ili vivas laŭ la Kristana dogmaro.

La fundamento de ilia dogmaro estas la amo, amo por la homoj kaj amo por la bestoj. Ĉiuj homoj estas de egalaj kaj la animaloj povas esti nur tuŝitaj per gantoj.

Tial la "Dukhoboroj" nur vivas per planta nutraĵo. Estas, laŭ ili, mardo mortigi beston per ekhavi ĝian haŭton kaj malhonestajo rabi ovojn de kokino. La bovino ne povas esti melkata kaj ŝafo ne povas esti tondata. Estas krimo laŭ ilia kredo laborigi ĉevalon kaj tial la virinoj devas esti dungataj antaŭ la plugilo. La Kanado registraro povis indulge toleri tion, sed kion fari kontraŭ la nuda-kuro.

Ĉiujn kuracilojn oni aplikis por forpeli tiun manion de la "Dukhoboroj", sed nenio helpis. La virinoj estis enfermitaj, forpelitaj per vipoj, per larmiggaso, sed ĉio vana.

Ĝis ŝprucisto ekhavis la idcon uzi jukpulvon.

Li dispecetigis malmolan haron ĝis malgrandaj nevideblaj pecetoj kaj kiam nuda "Dukhoboro" aperis en la strato, li estis atakita de la pŭlico per ŝpruciloj.

Pro tio la "Dukhoboroj" devis kapitulacii. Ili povas nur ĝui tiun plezuron en sia familio, dum ke la polico triumfas.

rerakontis Et. De Baets.

^^ Stil ^^

Boomen langen naar zon ...
De regen zijgt neer naar de aarde in wee,
schrijnende dorst van den grond
naar het water der zee

Achter de popels schreed moede de zon
naar zee en horizont . . .
Ze ging in rood brokaat, en zong
een liefde-lied . . . Adieu . . .

...//..

De waterlelie sloot haar kroon
als zijden schrijn - - -
Haar hart langt slechts naar stillen schroom
en fijne zonnenschijn - - -

X Y Z

.....
" Balaede van 't nieuwe Bestier " (dedicâta al la nova
estraro de nia grupo)
.....

Tabbaerddraghers ende kameristen
poorters ende boeren van al omstreke,
besiet nu die sotte elitie,
't bestier in een nieue editie

Refreyn

Comt nu met grote cornemuse
ende puypt van turelurelyt:
het oude jaar is uyt
't is immer die oude abuze
si maecken groot gâheluyt.

So 't niet waere der tragedievolle pretentie
so waere 't een boert ofte eene cluyte.
't is laes die facteur die maeckt differentie
hi sal der smooeren vuyt puypen.

Die deken ist immer so langhe van stof
en sijn praet vindt nie groote audientie
si ghaepen ende verlossen die tanden van gruyts
ende bedancken recht simpel voor die attentie.

Die fiscael ist er van 't jaere een wyf
ende sie stopt in haer beurse die centen
in 't secret houdt sie winckel in weyn ende snuyf,
in broedt ende in turksche korenten.

Die blasoendraegher kijkt ende loert in 't geheym
dinkt, hi is onnoozele magistrate
hi soekt naer den schelm als waert hi den schout,
en maeckt sijn rapport in een vroeder tale

Die breukmeester schijnt een jode van 't wiel
maeckt kommerce ende grooten vertier,
sijn schouders sien schreef van 't goud so viel,
als wi dien sien, dinken wi an 't veegevier.....

Wen hi buten ist hebben wi eenigh jolijt
dan blijft onze beurse gebonden.
Wen hi binnen ist, hebben wi anghst ende schrik,
van so fiksch ist onze beurse ontbonden. .

't is eene sootje ende si sitten in 't schuyt
ende si vaeren naer 't jaere daerachter ...
't sijn verkens, ende si sitten al an die trogh,
ende si eten sich vet ende dikke daerachten

Piraet

.....
Mur kion oni tute bone konas, oni kapablas amegi
(Karl Lorenz)

!!!! La Xa kongreso de Flandra Ligo Esperantista en BRUGGE !!!!!

(8-9-10 Junio 1946).

Absolute ĉiu leganto de tiu revuo devas partopreni la kongreson. Vi kontaktiĝos kun la juna kaj vigla sekcio de Flandra Ligo; "Paco kaj Justeco" kiu organizos la kongreson kaj kiu metas sian stampon sur ĝi. Ĉetero la programo estas alloga.

Sabaton : sonorilarkonzerto kaj balo

Dimanĉon : 1) speciale sankta meso kun Esperanto prediko de Rev. Pastro DE MADSEN, profesoro en la kolegio de NIJVEL

2) oficiala akcepto de la urbestro en la gotika salonigo de la urbdomo kaj ĝenerala jarkunveno de Flandra Ligo Esperantista

3) komuna fotografado

4) vizito de la vidindaĵoj en la urbo, ĉu promenante, ĉu vaturante sur la kanaĵoj

5) varia vespero kies programon mi tre emas komuniki sed kies sekreto mi ne rajtas malkovri.

Lundon : ekskurso al marbordo.

Instigu viajn gekorespondantojn kaj venu kune. Tiu-ĉi kongreso devas esti elirpunkto de nova prospera laborplena periodo. Ĝi samtempe devas esti belega pruvo pri nia vivanteco kaj niaj kapablecoj. Estas fakte devo partopreni tiun kongreson. La kongrestagoj estas NIAJ tagoj, niaj plej belaj tagoj en la jaro.

L.K.K.

Ni recenzas : Pac-Planoj "laŭ la Karto" de Edith Wynner Eldon, : Campaign for World Government; 343 S. Dearborn St. Chicago 4, Ill. U.S.A.

Ĝi estas artikolo kiu aperis en "Amerika Esperantisto". Do la plej granda parto de la gemembroj de "Paco kaj Justeco" jam legis ĝin. Sed mi instigas ilin por aĉeti tiun apartan preson kaj sendi ĝin al gekorespondantoj. Unu ekz. kostas nur 5 cendojn amerikajn aŭ 1 respondkuponon. Kaj la artikolo, kun ĝia ofta kiel oni tie-ĉi diras "seka sprito" meritas ĝin. Ĉetero mi konsilas al vi ĉiuj kontaktopreni kun la Campaign for World Government Room 505, 343 S. Dearborn St. Chicago 4, Ill. U.S.A.

Kiu indigniĝas pri io, baldaŭ indigniĝos pri ĉio ne multaj inteligentuloj emas imagi sin en la haŭton de la najbaro por kompreni lin pli bone. El ekstere oni juĝas kaj malbone juĝas. El ekstere oni estas juĝata kaj estas malbone juĝata (Dr Edm. Privat "Interpopola Konduto" paĝo 46-47)

La komplete justa ulo, se li aperus inter la homoj, estus tuj pendigata kaj en la vizaĝo frapata (Plato "Politea").

Du amoj faris du urbojn; la memano ĝis la malestimo al Dio : la monde urbo; la amo al Dio ĝis la malestimo je si mem: la ĉiela urbo (Ste Augustino "De civitate Dei pri la urbo de Dio" libr XI ĉap. 28.)